

۶

پای صحبت های احسان مهدی
که انیمیشن های زیادی را برای مان دیدنی تر کرد

یک، دو، سه؛ صدا اموداری؟

طرح: نوجوانه

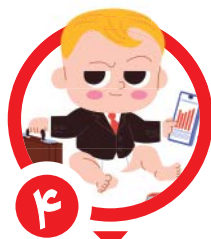
۸

دل وار

۷

تلاش برای شناخت «من»

۴

همه کاره و هیچ کاره

۳

هنرنمایی نقش و نگار

۲

قدم قدم تا آسیا

که آن قدر در چانمان حک شده که حتی وقتی خودمان هم می خوانیم ذهن مان همان صدا را می شنود. صدا شاید جنسش ساده باشد و قدیمی تر از تصویر اما هنوز هم وقتی نوارهای کاست سال پدر بزرگ مادر بزرگ را برمی داریم و گوش می دهیم، ارتعاشی که به گوش مان می رسد مثل یک ورد است که با جادو ما را در خیال با چشم های بسته می برد در همان دنیای قدیمی و نوستالژیک... صدا ماندگار است و اثر دارد به اندازه همه آدم های جدید و قدیمی که وقتی صدایشان ناخود آگاه به گوش مان می خورد، لبخند می زنیم.

می ماند. مثل صدای رئیس جمهور در نشست خبری صبح هفته دولت که حتی لازم نیست بنشینیم پای تلویزیون و بیشتر دنبال صدایی هستیم که اطمینان بدهد. همین است که باید حسابی حواس مان باشد وقتی در جایگاهی قرار می گیریم یا تریبونی داریم چه می گوئیم. صدا آن قدر ماندگار است که حتی خبر فوت آقای دوبله ایران، منوچهر اسماعیلی با قسمتی از صدایش روی یک متن اعلامیه ساده در فضای مجازی پخش شد و حتی بیشتر از تصویر دل مان را از رفتنش غصه دار کرد. یا حتی ماندگارتر مثل صدای مناجاتی

صدا ابرایم اصالتی داشت که تصویر می خواست آن را از من بگیرد. این حس را یک بار دیگر هم تجربه کردم وقتی در استوران با مجری برنامه صبح های رادیو، اتفاقی برخورد داشتم و بیشتر دلم می خواست چشم بسته بروم جلو و به او سلام کنم و جواب سلام و خوش ویش هایش را بشنوم. صدا کاربرد های عجیبی دارد. بعضی اوقات حتی تصاویر هم در ذهن مان با صدایی پلی می شود و ما را به عمق اتفاق می برد. یا مثلاً صدای آدم های منصب دار، حرف ها و قول های شان که انگار بیشتر از تصویرشان در ذهن

تنها صدا است که می ماند

زهرا قربانی
دبیر نوجوانه

هنوز یادم است وقتی برای اولین بار صدای دوبلور محبوبم را در یک مصاحبه تلویزیونی شنیدم، نمی توانستم تصویر و صدا را باهم قبول کنم. انگار